Číslo jednací: **139 EC 53/2014 - 180**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Kratzerovou v právní věci žalobce **INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, z.s.**, se sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1 - Nové Město, IČ: 00537772, zastoupeného Mgr. Martinem Pokorným, advokátem se sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1 - Nové Město, proti žalovanému **P H**, se sídlem , IČ: , zastoupenému Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem Malé náměstí 125, 500 03 Hradec Králové, **o zaplacení 9.043,06 Kč s příslušenstvím,**

takto:

I. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci **9.043,06 Kč** spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši **8,05 %** ročně z částky 9.043,06 Kč od 19.3.2014 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení **16.372,- Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina pokorného, se sídlem Jakubská 2, 110 00 Praha 1.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Praze na náhradu nákladů řízení **534,- Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu 15.10.2014 domáhal zaplacení částky 9.043,06 Kč s úrokem z prodlení z této částky v zákonné výši od 19.3.2014 do zaplacení s odůvodněním, že činnost žalobce zahrnuje podle § 100 autorského zákona zejména uzavírání hromadných (licenčních) smluv s uživateli předmětu ochrany, stanovení výše a způsobu placení odměn, jakož i uplatňování opatření k vynucování dodržování zákonných povinností uživatelů, a to včetně vymáhání nároků na vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva, k čemuž je žalobce oprávněn na základě rozhodnutí ministerstva kultury z 22.3.2001. Žalovaný v období od 1.1.2013 do 31.12.2013 ve své provozovně [redacted], [redacted] zpřístupňoval díla, umělecké výkony či záznamy veřejnosti prostřednictvím jednoho radia a jedné televize, aniž by mu v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 a 2 písm. g), § 76 odst. 1 a 2 písm. e) a § 80 odst. 1 a 2 písm. e) autorského zákona bylo uděleno předchozí oprávnění k výkonu tohoto práva výkonných umělců a výrobců záznamů, jak žalobce zjistil kontrolou provedenou jeho smluvním partnerem, společností Colletive Inteligence, a.s. dne 13.12.2013. Ani po této kontrole žalovaný licenční smlouvu se žalobcem neuzavřel, bezdůvodně se tak obohatil a žalobce vypočetl výši tohoto bezdůvodného obohacení na částku 9.043,06 Kč, kterou však žalovaný nezaplatil přesto, že k tomu byl písemně žalobcem vyzván.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil. Namítal, že žalobce nesplnil břemeno tvrzení a břemeno důkazní o tom, že po celou dobu uvedenou v žalobě provozoval zařízení umožňující sdělování zvukových děl, sděloval zvuková díla veřejnosti, že vysílání obsahovalo v rozhodné době díla, jejichž práva je žalobce oprávněn spravovat. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, z nichž vyplývá, že skutečnost prokazovanou pouze nepřímými důkazy lze mít za prokázanou, jestliže na základě výsledků hodnocení těchto důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty o tom, že se tato skutečnost opravdu stala; nestačí, lze-li usuzovat pouze na možnost jejich pravdivosti. Zdůraznil, že ke zpřístupnění díla vysílaného rozhlasem nebo televizí nedochází samotným umístněním technicky způsobilého přístroje do prostoru určených k poskytování určitých služeb, jeho připojením k elektrické sítě apod. Poukázal na to, že žalobce neprokázal, že by v rozhodné době docházelo k vysílání zvukových záznamů subjektů, jejichž majetková práva je žalobce oprávněn spravovat. Seznamy jmen zastupovaných autorů nebyly soudu žalobcem ani předloženy. Poukázal na to, že žalobce disponuje monopolním postavením na trhu a současně využívá veřejnoprávní pravomoc, lze na něj proto v určitých ohledech klást srovnatelné nároky jako na orgány státní moci. Pokud žalobce namítá, že je soukromoprávní korporací, tak i v soukromoprávních vztazích musí být vždy mezi smluvními stranami zřejmé, co je předmětem plnění, koho zastupuje, zda a jaká díla jsou vysílána. Samotné zmocnění Ministerstva kultury ČR žalobce k výkonu kolektivní správy tyto skutečnosti neprokazuje. Poplatek žalobcem vybíraný je úplatou za využívání práv zastupovaných autorů, proto by plátcům měla být sdělena i hodnota poskytnutého protiplnění, od jejichž výše by se měla odvíjet výše licenčních poplatků. Žalobce tak nepostupuje, výkon jeho práv je tedy bezohledný a tvrdý vůči uživatelům předmětu ochrany děl. Navíc u žalovaného při případném šíření chráněných děl chybí hospodářský prospěch a úmysl díla šířit za účelem tohoto prospěchu. Žalobce však ani případnou výši hospodářského nebo obchodního prospěchu žalovaného nijak neprokazuje. Při stanovování výše odměn je třeba mj. přihlédnout k rozsahu zastupovaných předmětů ochrany a k celkovému objemu zpřístupněných děl. Jednostranné stanovení sazeb ze strany žalobce je zneužití monopolistické moci, jejich výše není nijak odůvodněna a není zde ani přiměřený poměr k přímému či nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel

získá z užití či v souvislosti s užitím předmětu ochrany. Žalobce nereflektuje různorodost jednotlivých druhů podnikání. Žalovaný navíc argumentoval proti aktivní legitimaci žalobce ve věci, a to zejména kvůli absenci oprávnění žalobce vymáhat bezdůvodné obohacení. Žalobci by navíc neměl být přiznán nárok na navýšení o daň z přidané hodnoty, protože bezdůvodné obohacení není předmětem daně z přidané hodnoty podle § 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Žalobci by neměla být přiznána ani náhrada nákladů za předžalobní komunikaci se žalovaným, ani náhrada nákladů za právní zastoupení žalobce, protože tyto náklady nejsou náklady účelně vynaloženými. Žalobce by činnosti spojené se správou a výběrem licenčních odměn i bezdůvodného obohacení měl zabezpečovat sám a neměl by tak činit prostřednictvím advokátní kanceláře. Žalovaný tedy navrhl, aby Krajský soud v Praze žalobu zamítl a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Namítal, že pokud byl televizní přístroj umístěn v restauračním zařízení, bylo tomu tak v období roku 2010 a asi 2011, nejméně od roku 2012 televizi v restauraci nemá.

Po provedeném dokazování má soud za prokázané následující skutečnosti:

Ministerstvo kultury ČR rozhodlo dne 22.3.2001 pod sp.zn. 3209/2001 o udělení oprávnění žalobci k výkonu kolektivní správy majetkových práv výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů podle § 95 autorského zákona k výkonům, zvukovým a zvukově-obrazovým záznamům, které jsou v tomto rozhodnutí specifikovány jako práva povinně kolektivně spravovaná podle § 96 autorského zákona a dále práva dobrovolně kolektivně spravovaná podle autorského zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 23.3.2001. Ministerstvo vnitra ČR evidovalo žalobce (registrovalo) podle zákona č. 83/1990 Sb. dne 15.5.1990 pod č.j. VSP/1-254/90-R. Žalovaný má živnostenské oprávnění pro předmět podnikání hostinská činnost od 12.12.2001 na dobu neurčitou, dále na prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin od 3.3.2014, k hostinské činnosti má zapsány provozovny [redacted], kde ukončil provozování 31.12.2006, a dále [redacted] s dnem zahájení provozování 1.1.2010. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR sp.zn. 3209/2001 z 22.3.2001, z oznámení Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.3.2012, č.j. MV-57633-11/VS-2008, z údajů z veřejné části živnostenského rejstříku.

Ze záznamu o provedené kontrole ze dne 13.12.2013, 22.00 hod. má soud za prokázané, že kontrolor P[redacted] H[redacted] provedl kontrolu na adrese [redacted], kde zjistil rozsah veřejné produkce prostřednictvím jednoho televizoru, jednoho radia a dvou reproduktorů. Přítomný zástupce žalovaného J[redacted] K[redacted] odmítl protokol podepsat. Kontrolor H[redacted] se dostavil v uvedený den a hodinu do provozovny, představil se, prokázal se průkazkou a vysvětlil důvod kontroly. Pořídil fotografie, videozáznam a sepsal protokol, jehož kopii ponechal na provozovně. V některých případech, jak se tomu stalo i v tomto případě, přítomní odmítnou protokol podepsat. V provozovně byla umístěna televize, která byla vidět od stolu pro hosty. Kontroloři nejsou zainteresováni na výsledku kontroly, ale jejich počtu. Na fotografii přiložené k protokolu o kontrole je vyfotografována listina s názvem, otevírací dobou, jménem odpovědného vedoucího, telefonem a IČ. Na videozáznamu je vidět televize a skříňky s alkoholickými a nealkoholickými nápoji a cigaretami. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z protokolu o kontrole ze dne 13.12.2013, z fotografií a videozáznamu pořízených při kontrole, z výslechu svědka P[redacted] H[redacted]. Žalobce na základě výsledku této kontroly vyzval žalovaného upomínkou ze dne 3.3.2014, která byla zaslána doporučenou poštou 4.3.2014, aby zaplatil bezdůvodné obohacení ve výši 9.043,06 Kč do 3.9.2013 (zde je zřejmá písařská chyba) s tím, že upomínka obsahovala informace

týkající se důvodu této výzvy s odkazem na příslušnou právní úpravu. Výpočet výše bezdůvodného obohacení vycházel ze sazebníku odměn žalobce na příslušný rok, který stanoví způsob, jak vypočítat odměnu a případně výši bezdůvodného obohacení. Tyto skutečnosti má soud za prokázané ze sazebníku odměn žalobce, upomínky ze dne 3.3.2014. Svědek P[redacted] M[redacted] z [redacted] před soudem uvedl, že žalovaný má uzavřenou s obcí nájemní smlouvu na prostory pro hospodu. Jedná se o jednu přepaženou místnost, kde je výčep a pár stolů. Svědek uvedl, že si přesně nepamatuje zahájení činnosti žalovaného, má však za to, že to bylo asi od roku 2010. Uvedl, že zhruba rok nebo rok a půl po otevření se v hospodě nacházela i televize, kterou potom žalovaný odstranil. Svědek uvedl, že určitou dobu byl ve výčepu jubox. Návštěvnost hospůdky je malá, zejména v zimě. Pokud tam televize byla umístěna, bývala puštěná. Pokud televize byla v hospodě umístěná, pouštěly se tam i sportovní přenosy. Svědek popřel, že by videozáznam byl pořízen v hospodě žalovaného. Potvrdil, že fotografie na č.l. 46 až 48 jsou fotografie předmětné hospody. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z fotografií předložených žalovaným na č.l. 46 až 48, z výslechu svědka M[redacted]. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9.5.2011, č.j. 39 C 246/2010 – 57, má soud za prokázané, že ve věci žalobce Česká televize proti žalovanému P[redacted] H[redacted] bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci 10.135,- Kč s příslušenstvím z titulu používání jednoho televizního přijímače v roce 2010. Dopisem ze dne 9.7.2012 bez uvedení adresáta bylo zjištěno, že žalovaný zrušil televizi k 30.6.2012. Ze smlouvy, resp. dodatku smlouvy, ze dne 18.7.2012 má soud za prokázané, že mezi žalobcem a žalovaným došlo k dohodě o změně smlouvy uzavřené 16.4.2012 pod č. 1311200033, a to z důvodu zrušení televizoru na provozovně [redacted]. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9.5.2011, č.j. 39 C 246/2010 – 57, z podání žalovaného bez uvedení adresáta z 9.7.2012, z dohody o změně smlouvy uzavřené mezi účastníky dne 16.4.2012 č. 1311200033 ze dne 18.7.2012. Z kopií vytvořených na facebookovém profilu žalovaného má soud za prokázané, že od 5.11.2014 fungovalo v hospůdce wifi free. Na fotografiích, které založil žalobce do spisu s datem 3.12.2013, 7.12.2013 a na kterých není umístěn televizní ani rádiový přístroj, jsou reklamní plakáty výrobce zmrzliny Prima pro rok 2014 a v chladící skříni lahve s kofolou v designu roku 2014, na facebookovém profilu žalovaného z roku 2013 je pozvánka pro hosty na sportovní přenosy (hokej, květen 2013), na fotografii žalovaného a jeho provozovny na facebooku z května 2014 je na fotografii vidět puštěný televizor s probíhajícím sportovním přenosem a hifi věž. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z fotografií, které založil žalovaný a které jsou datovány 7.12.2013 a 3.12.2013, z facebookového profilu žalovaného z roku 2013 a 2014, z reklamních letáků společnosti Prima. Tyto důkazy svědčí o tom, že na fotografiích předložených žalovaným, kde je vyfotografována jeho provozovna bez televizoru a rádia, byl změněn datum. Na fotografii předložené žalovaným je objekt, kde se nachází hospůdka, dále fotografie vitríny se zbožím (alkohol, cigarety, oříšky), nad vitrínou je umístěn televizor, dále na další fotografii se nachází interiér restaurace typ games a na další fotografii objekt budovy, kde se tato restaurace nachází. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z fotografií předložených žalovaným a založených na č.l. 113 až 117. výpovědi svědka J[redacted] V[redacted] soud zjistil, že byl jsem provozovatel podniku [redacted] a [redacted] v [redacted] v ulici [redacted], a to asi 4 roky od roku 2012. Potvrdil, že na fotografiích a videozáznamu, jak je předložil žalobce je jeho provozovna, nikoliv provozovna žalovaného. V své provozovně měl skutečně umístěnou televizi, kde pouštěl sportovní přenosy, poplatky platil pronajímatel objektu. Z výslechu svědkyně N[redacted] K[redacted] soud zjistil, že na fotografiích a videozáznamu, jak byly žalobcem předloženy, je provozovna Tipgames, jak uvedl i svědek V[redacted]. Potvrdila, že na televizi jsou sledovány sportovní přenosy. Na základě těchto provedených důkazů předložil žalobce zápis o provedené kontrole v provozovně J[redacted] V[redacted] ze dne 13.12.2013 ve 20.00 hodin, zápis o provozovně J[redacted] V[redacted]

v živnostenském rejstříku, videozáznamy z kontrol u žalovaného a J[redacted] V[redacted] a televizní program ze dne kontroly. Z těchto důkazů., které soud připustil, protože měly vyvrátit důkazy provedené dříve a byli žalobcem navrhovány hned v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu), má soud za prokázané, že ve stejný den 13.12.2013, byly provedeny kontroly v provozovně žalovaného a J[redacted] V[redacted], z televizního programu je zřejmé i to, že kontroly byly provedeny skutečně časově následně. Žalobce mimo jiné zastupuje moderátora P[redacted] V[redacted] k udělování oprávnění k užití výkonu, k požadování, určování, sjednávání, inkasování a vymáhání odměn výkonného umělce za užití výkonu a to za užití všech vlastních výkonů výkonného umělce, které byly zaznamenány na jakýkoliv zvukový, obrazový či zvukově obrazový záznam jakýmkoliv způsobem v rozsahu uvedeném v článku I. smlouvy. Tuto skutečnost má soud za prokázanou ze smlouvy uzavřené dne mezi žalobcem a P[redacted] V[redacted] v roce 2006. Další důkazy navrhované žalovaným soud neprovedl, protože s ohledem na tvrzení účastníků je považoval za nadbytečné, když bylo možno ve věci rozhodnout.

Podle § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Podle odst. 2 není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti (odst. 3).

Podle § 451 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (odst. 2).

Podle § 563 zákona č. 40/1964 Sb. není-li doba splnění dohodnuta, stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí, je dlužník povinen splnit dluh prvního dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán.

Podle § 40 odst. 4 zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Krajský soud v Praze hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti podle § 132 o.s.ř. a má za prokázané, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, neboť je z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR kolektivním správcem autorských majetkových práv mj. i autorů hudby s textem i bez textu, a to i těch hudebních děl, která jsou používána v rámci různých akcí přenášených prostřednictvím televizního vysílání. Žalobce je oprávněn zastupovat i zahraniční kolektivní správce takových autorských majetkových

práv. Soud má za prokázané, že žalobce dostatečně specifikoval, že prostřednictvím televizního vysílání mohlo docházet s pravděpodobností blížící se jistotě k produkci děl, k jejichž ochraně je povolán tak, jak to vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 3076/13, z něhož vyplývá, že kolektivní správce je oprávněn zastupovat autorská práva pouze těch umělců, nad nimiž vykonává kolektivní správu. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal, které konkrétní díla v žalovaném období byla televizí a rádiem vysílány a díla, kterých autorů byla použita. Postačuje, že bylo prokázáno, že je na základě smluv s autory a shora citovaného rozhodnutí Ministerstva kultury ČR oprávněn spravovat tato majetková práva. (k aktivní legitimaci srov. i rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 3093/2013, obdobně rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 1821/2007)

Při prováděné kontrole a při uzavírání licenčních smluv musí kolektivní správce postupovat s péčí řádného hospodáře a odborně, péčí řádného hospodáře však není výkon kolektivní správy, který je bezohledný a tvrdý vůči uživatelům předmětu ochrany a nespočívá na zásadách opodstatněnosti a rozumnosti. Při hodnocení, zda bylo zasaženo do majetkového práva autorského nebo majetkového práva souvisejícího s právem autorským, je nutno především zkoumat, zda dochází ke zpřístupňování chráněných děl veřejnosti a tedy k zásahu do autorských práv, zda předmětné dílo náleží do kategorie nehmotných předmětů, nad nimiž vykonává příslušný správce kolektivní správu a zda uživatel předmětu ochrany je zpřístupňuje v souladu s právními předpisy. Umístněním televizního přístroje v restauračním zařízení může jeho provozovatel sledovat navýšení zisku („nalákání hostů“), neboť vysíláním různých programů lze zvýšit zájem potencionálních klientů právě o tento podnik v rámci možností dané lokality, cenové úrovně a typu zařízení. Při hodnocení povinnosti k uzavření příslušné licenční smlouvy je třeba přihlížet i k tomuto komerčnímu aspektu a provozovatelé těchto zařízení jsou proto v zásadě povinni uzavřít licenční smlouvy. Musí však být prokázáno, že zařízení umožňující televizní přenos je provozuschopné a že jeho prostřednictvím skutečně může docházet k zásahům do autorských práv. (srov. nález Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 2186/14) .

V řízení bylo prokázáno, že žalovaný v rozhodném období provozoval provozovnu [redacted]. V rozhodném období v této provozovně byla veřejnosti zpřístupňována díla, umělecké výkony či záznamy veřejnosti prostřednictvím jednoho rádia a jedné televize. Soud neuvěřil tvrzení žalovaného a jeho důkazům o tom, že v rozhodném období k tomuto porušování autorského zákona nedocházelo. Fotografie, kterými svá tvrzení prokazoval, byly zhotoveny o rok později, o čemž svědčí mimo jiné i reklamní předměty a design nápojů z nabídky. Svědek M[redacted] sice nepotvrdil, že v provozovně v rozhodném období televize byla, avšak nebyl si zcela jist uváděnými daty, což je s ohledem na časový odstup přirozené. Svědci J. V[redacted] a N. K[redacted] vypovídali o kontrole ve své provozovně, jejich výpovědi v kontextu s dalšími žalobcovými důkazy, které předložil, však jen tvrzení žalobce potvrdily (včetně televizního programu). Facebook žalovaného je důkazem o tom, že zde docházelo ke sledování televize, když sám žalovaný své zákazníky za tímto účelem zval. Za této situace má soud tvrzení žalobce o porušování autorského zákona žalovaným v rozhodné době za prokázaná.

Pokud se týká námitky týkající se nepřiměřené částky vymáhané žalobcem po žalovaném, dospěl soud k závěru, že částka byla vypočtena v souladu se sazebníky, kterými byl proveden důkaz, přičemž takto vypočtená výše bezdůvodného obohacení je přiměřená, neboť žalobce podle shodného sazebníku stanoví odměnu i při uzavírání licenčních smluv, vypočítává z nich výši bezdůvodného obohacení a tuto částku lze tedy považovat za obvyklou (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 1759/2011).

Ani námitku týkající se daně z přidané hodnoty soud nepovažuje za relevantní. Za poskytnutí licenčního oprávnění nelze sjednat autorskou odměnu bez daně z přidané hodnoty, žalovaný se tedy obohatil i o výši autorské odměny vypočtené podle sazebníku autorských odměn a tím i o částku odpovídající dani z přidané hodnoty.

Krajský soud v Praze tedy žalobě vyhověl a podle § 142 odst. 14 o.s.ř. přiznal úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení sestávající z částky 400,- Kč za soudní poplatek ze žaloby a nákladů právního zastoupení vypočtených podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (§ 14b u přípravy a převzetí zastoupení a sepisu návrhu na vydání platebního rozkazu elektronického - 200,- Kč za úkon, § 7, § 14b, § 11 odst. 1 u dalších úkonů - 4 jednání před soudem, 3 vyjádření - úkon za 1.500,- Kč), podle § 13 odst. 3 a §14 b paušální náhrada ve výši 100,- Kč, resp. 300,- Kč) a DPH ve výši 21 %. Celkem tedy 16.372,- Kč.

Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. soud uložil neúspěšnému žalovanému zaplatit náklady státu vzniklé výplatou svědečného svědků M[redacted] a K[redacted].

O době a místu plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).**

Nebude-li rozhodnutí plněno dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 28. června 2016

JUDr. Eva K r a t z e r o v á, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Mgr. Romana Hyklová